

ו לנ האוכל חצי שיעור חלב.
הוائل ואינו בעונש כרת – יכול אינו
באזהרה על אכילתו.

תלמיד לומר [ויקרא ז] "כל חלב לא
תאכלו".

ולמדנו מהריבוי "כל", לרבות אפילו אכילת
כל שהוא חלב לאיסור. וכן לרבות כו.

ומוכחה מכאן שחצי שיעור אסור מן התורה,
וקשיא ליריש לקיש.

ומתרצת הגمرا: לעולם חצי שיעור אסור
רק מדרבנן.

וקרא "כל" המובא בברייתא, שלמדנו ממנו
איסור אכילת כל שהוא – **אם מכתתא
בעלמא** הוा.

ומוכיחה הגمرا: **הכי גמי מסתברא** שכונת
הגمرا לאסמכתה בעלמא ולא ללימוד
מש.

דאילא דעתך שהריבוי "כל", המרובה חצי
שיעור וכן חלב כו, איסור **דאורייתא** הוा.

הרי **כוי ספיקא** [אם היה או בהמה] הוा.

וכי אתה קרא **לאתוויי ספיקא**? והרי הספק
אם הכוו הוא היה או בהמה הוא רק לנו,
ולא כלפי הקב"ה!

ואם כן, לא יתכן שהריבוי "כל" בא כדי
לאסור אכילת חלב של כו' כיוון שהוא פטור
מכרת מחמת הספק!?

אלא, מוכחה מכאן, שהלימוד מ"כל חלב"
הוא רק אסמכתה בעלמא, ונicha לריש

ריש לקיים אמר: חצי שיעור מותר מן
התורה, להיות ואיסור "אכילה" אמר רחמנא,
ובפחות מכשיעור ליכא "אכילה".

**איתיביה רבבי יוחנן לריש לקיים מהא שנינו
בברייתא:**

אכילת חלב בהמה אסורה מן התורה. שהרי
אמרה תורה [ויקרא ג]: "כל חלב לא
תאכלו". הרי לאו.

וכיוון שאמר הכתוב "כל חלב", משמעותו כל
שהוא, ובאן ריביה הכתוב שאסורה תורה
לאכול אפילו חצי שיעור חלב.

וממשיך הכתוב ואומר: "כ כי כל אוכל חלב
— ונברתה!" הרי עונש.

וכיוון שאמר הכתוב ביחס לעונש "כ כי כל
אוכל חלב", למדנו מכאן שהשיעור
להתחייב כרת על אכילת חלב הוא בכזית,
שהוא שיעור "אכילה".

שהרי ביחס לעונש לא נאמר "כל חלב",
אלא "כל אוכל חלב", ונמצא שהAMILA "כל"
מתיחסת לאוכל הסמור לה, ולא לחלב.

איסור אכילת חלב נהוג רק בהמה ואינו
נהוג בחלב חיה

ואומרת הברייתא:

איilo לא היה הכתוב אומר "כל חלב" ביחס
לשיעור האיסור, היה מקום לומר:

**אין לי אלא כל דבר שישנו בעונש [וכגון
שיש לו שיעור כזית] – ישנו באזהרה.**

אבל האוכל חלב **כוי** [שהוא ספק חיה וחלבו
מותר וספק בהמה וחלבו אסור, ולכן אין בו
חויב כרת].